

страни, а въ ония мѣста, дѣто зимѣ пада плиткѣ снѣгъ и дѣто не става голѣмъ студъ.

Надъ стърнището и трѣвитѣ сж обтегнати паяжини, които лъщатъ на слънцето като сребърни жици. Въ тѣхъ попадатъ стотици малки мушици и дребни насѣкоми. Паяцитѣ ги хващатъ и изсмукватъ кръвта имъ. Ето единъ паякъ! Какъ бърза да се скрие. Влѣзе въ една дупчица. Тя е неговото жилище.

Дълго врѣме гледахъ какъ едно ловджийско куче гонѣше единъ заекъ и какъ ловецѣтъ го уби.

Слънцето приближаваше да залѣзе. Азъ рѣшихъ да се връщамъ. Тамъ наблизко се готвѣше и единъ орачъ да си отива. Той бѣше успѣлъ да дооре своята голѣма нива.

Слънцето се скри задъ единъ облакъ. Духна хладенъ вѣтрець. Азъ поистинахъ. Забързахъ се и си задекламирахъ:

»Ей не грѣй, не се смѣ
Слънце отъ небого;
Вѣтъръ вѣе, студенѣе
Грозно е полето.

Мъгли низко, много близко
Носятъ се надъ назид

Ту се слѣятъ, ту пилѣятъ,
Катъ морски талази.

Мрачни днитѣ, а ношитѣ
Като въ рогъ сж тѣмни;

Дѣждъ захване, на снѣгъ стане
Докато се съмне.«

II.

Разговоръ въ класната стая.

Тая сутринь по стѣнитѣ и прозорцитѣ на моята стая мухитѣ стояха като умрѣли. Побутнахъ нѣкои, тѣ паднаха, безъ да се помръднатъ. Но щомъ припече слънцето, пакъ се раздвижиха. На единъ отъ прозорцитѣ намѣрихъ и нѣколко мъртви комари. Прѣди единъ день тѣ хвъркаха изъ стаята и брѣмчеха . . .

— И у насъ въ кухнята, г-нѣ учителю, тая сутринь мухитѣ бѣха измрѣли. Тавантъ и стѣнитѣ бѣха почернѣли отъ тѣхъ. Мама взе една кърпа и ги събори всичкитѣ на земята. Послѣ ги измете на боклука.

— Вчера нѣкъ у насъ намѣрихъ на прозорена двѣ малки умрѣли пеперудки.

— Не само въ стаятъ, но и отвънъ мратъ комаритѣ, мухитѣ и пеперудитѣ. Влѣзте въ обора: не се вижда нито една муха — всички сж измрѣли, а лѣтосъ не можеше да се помине отъ тѣхъ.